U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Marie Žiškové, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Karla Podolky a JUDr. Petra Příhody, rozhodl o návrhu **Okresního soudu ve Zlíně** na rozhodnutí kompetenčního mezi ním a **Městským soudem v Praze**, se sídlem v Praze 1, Hybernská 18, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu ve Zlíně pod sp. zn. 26 C 194/2006, o restitučním nároku: žalobce **SPUR, a. s.,** IČ 46900098, se sídlem ve Zlíně, tř. T. Bati 299, a žalovaného **Ministerstva zemědělství, Ústředního pozemkového úřadu,** se sídlem v Praze 1, Těšnov 17, za další účasti **1) J. B., 2) Zemědělského družstva Zlín** „v likvidaci", se sídlem v Tečovicích, **3) IGTT, a. s.** IČ 46900080, se sídlem ve Zlíně, tř. T. Bati 299 a **4) Pozemkového fondu České republiky,** územní pracoviště Zlín, se sídlem ve Zlíně, Zarámí 88,

takto:

I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci žaloby proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Ústředního pozemkového úřadu, ze dne 27. září 2005, čj. 31095/05-17170, o restitučním nároku, vedené u Okresního soudu ve Zlíně pod sp. zn. 26 C 194/2006, **je** soud ve správním soudnictví.

II. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. března 2006, čj. 7 Ca 12/2006 - 57, **se zrušuje.**

Odůvodnění:

Podáním doručeným zvláštnímu senátu dne 6. října 2008 navrhl Okresní soud ve Zlíně, aby zvláštní senát rozhodl ve sporu o věcnou příslušnost vzniklém ve smyslu § 1 odst. 1 písm. b) zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, mezi ním a Městským soudem v Praze, ve věci vedené u Okresního soudu ve Zlíně pod sp. zn. 26 C 194/2006.

Ze spisu vyplynuly tyto pro rozhodnutí významné skutečnosti:

Podáním ze dne 28. dubna 1992 pan J. B. uplatnil u Okresního úřadu Zlín - pozemkového úřadu restituční nárok na vydání nemovitosti – původní pozemkové parcely č. 524 v k. ú. Louky nad Dřevnicí ve smyslu § 9 odst. 1 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě"), ve znění pozdějších změn a doplňků.

Rozhodnutím Ministerstva zemědělství České republiky, Pozemkového úřadu Zlín, ze dne 29. června 2005, čj. PÚ 379/05-Gr/D, bylo mimo jiné rozhodnuto tak, že obchodní společnost SPUR a. s. není účastníkem řízení o restitučním nároku J. B. podle ustanovení § 9 odst. 8 zákona o půdě.

Ministerstvo zemědělství České republiky, Ústřední pozemkový úřad, rozhodnutím ze dne 27. září 2005, čj. 31095/05-17170, ponechalo rozhodnutí Ministerstva zemědělství České republiky, Pozemkového úřadu Zlín, uvedené pod bodem b), beze změny.

Proti již zmíněnému rozhodnutí Ministerstva zemědělství České republiky, Ústředního pozemkového úřadu, podala obchodní společnost SPUR a. s. (dále jen „žalobce“) dne 30. listopadu 2005 u Krajského soudu v Praze žalobu, v jejímž rámci požadovala zrušení rozhodnutí obou pozemkových úřadů. Krajský soud věc usnesením ze dne 20. prosince 2005, čj. 44 Ca 86/2005 - 54, postoupil Městskému soudu v Praze.

Městský soud v Praze rozhodnutím ze dne 24. března 2006, čj. 7 Ca 12/2006 - 57, žalobu odmítl podle § 46 odst. 2 s. ř. s. s odůvodněním, že v daném případě rozhodl pozemkový úřad o účastenství v řízení, jehož předmětem je vlastnictví k nemovitosti, tedy právo soukromé, nikoliv veřejné. Současně poučil žalobce o tom, že ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci usnesení může podat žalobu u okresního soudu, v jehož obvodu je nemovitost.

Žalobce poté podal dne 19. května 2006 žalobu u Okresního soudu ve Zlíně, kterou se domáhal rozsudku, kterým by byla nahrazena zmíněná rozhodnutí Ministerstva zemědělství tak, že „*SPUR a. s. je účastníkem řízení o restitučním nároku J. B., který byl uplatněn u Okresního úřadu Zlín, pozemkového úřadu, podáním ze dne 28. 4. 1992, ohledně vydání nemovitosti – původní pozemkové parcely č. 524 v k .ú. Louky nad Dřevnicí.*“

Okresní soud ve Zlíně usnesením ze dne 30. dubna 2008, čj. 26 C 194/2006 - 72, odmítl výše uvedenou žalobu s odůvodněním, že žaloba není přípustná. Poukázal na to, že předpokladem projednání a rozhodnutí věci před soudem v řízení podle § 244 a násl. o. s. ř. je předchozí pravomocné rozhodnutí správního orgánu. Tímto rozhodnutím je však pouze rozhodnutí o věci samé, tedy rozhodnutí o uplatněném nároku, o sporu či jiné právní věci jako takové a nikoliv rozhodnutí svou povahou procesní, kterým je pouze řešena otázka účastenství ve správním řízení, tedy otázka, s kým bude správní orgán v řízení jednat, v daném případě otázka osoby povinné v řízení o uplatněném restitučním nároku. Úkolem soudu není přezkoumání správního rozhodnutí, ale nové projednání věci a nové rozhodnutí o ní, tedy včetně vyřešení otázek procesních, do nichž patří i otázka účastníků správního řízení.

K odvolání žalobce Krajský soud v Brně usnesením ze dne 14. srpna 2008, čj. 18 Co 224/2008 - 86, usnesení Okresního soudu ve Zlíně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s právním názorem, kterým zavázal soud prvního stupně k předložení věci zvláštnímu senátu s návrhem na rozhodnutí, že v předmětné věci je příslušný vydat rozhodnutí Městský soud v Praze jako soud rozhodující věci správního soudnictví.

Okresní soud ve Zlíně poté podal zvláštnímu senátu výše uvedený návrh s tím, že ve věci není dána pravomoc obecného soudu k rozhodování o procesních otázkách týkajících se dosud probíhajícího správního řízení o restitučním nároku, tedy že se jedná o věc veřejnoprávní podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., o soudním řádu správním, která náleží do věcné příslušnosti soudů rozhodujících ve správním soudnictví. Navrhl proto,

aby zvláštní senát rozhodl, že příslušným vydat rozhodnutí o žalobě proti napadeným rozhodnutím je Městský soud v Praze jako soud rozhodující věci správního soudnictví.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi soudem ve správním řízení a soudem v občanském soudním řízení se zvláštní senát řídil následující úvahou:

Jedním z bodů reformy správního soudnictví, účinné od 1. 1. 2003 (zákony č. 150/2002 Sb., č. 151/2002 Sb. a č. 131/2002 Sb.), byla i renesance principu, stručně vyjádřitelného tezí, že všude tam, kde podle zvláštního zákonodárství rozhoduje správní orgán věc soukromého práva, se může ten, kdo se cítí takovým rozhodnutím poškozen, obrátit na soud, který sám rozhodne in merito. Základem této zásady byla tzv. prosincová ústava (čl. 15 odst. 1 základního zákona státního o moci soudcovské č. 144/1867 ř. z.): *„Kdykoli úřadu správnímu dle zákonů nynějších nebo těch, které příště budou vydány, přísluší rozhodovati v příčině odporujících sobě nároků osob soukromých, může ten, kdož by tímto rozhodnutím ve svých právech soukromých vzal škodu, proti straně druhé řádným pořadem práva moci hledati.“*

Civilní soudy od té doby musely rozhodovat všechny věci soukromého práva, lhostejno, zda o takové věci již rozhodl podle zvláštní zákonné úpravy správní orgán. Správnímu soudnímu dvoru (obecně správním soudům) náležely věci práva veřejného.

Tento právní stav byl posléze převzat nejen jako zákonný, ale i ústavní princip po vzniku Československé republiky v roce 1918. Ustanovení § 105 Ústavy z roku 1920 stanovilo, že *„(1) Ve všech případech, ve kterých úřad správní podle zákonů o tom vydaných rozhoduje o nárocích soukromoprávních, volno jest straně tímto rozhodnutím dotčené po vyčerpání opravných prostředků dovolávati se nápravy pořadem práva.“*

Doktrína i soudní praxe (Emil Hácha, Jiří Hoetzel: Dobré zdání o osnově zákona, jímž se provádí § 105 ústavní listiny; in: Jiří Hoetzel: Československé správní právo, 1934, str. 386-392) toto ustanovení vykládala jednoznačně tak, že *„ustanovení toto zamýšlí tedy soudní kontrolu rozhodnutí správních úřadů pro případy, kde správní úřad kompetentně rozhodl o nárocích soukromoprávních. Stranou zůstávají tedy případy, kde 1. správní úřad rozhodl o nárocích soukromoprávních, nejsa k tomu podle zákonů o tom vydaných příslušným; 2. správní úřad, ačkoli podle zákonů o tom vydaných byl k rozhodování o nárocích soukromoprávních příslušným, rozhodovati odepřel.“*

V obou „stranou ponechaných“ případech poskytoval ochranu nejvyšší správní soud ve správním soudnictví, který - uznal-li stížnost důvodnou - rozhodnutí správního úřadu zrušil pro nezákonnost - v prvním případě spočívající v překročení vlastní kompetence, a v druhém případě spočívající ve zkrácení účastníka v jeho právu na správní rozhodnutí o nároku soukromoprávním.

Před řádné soudy tedy náležely jen ty případy, kdy správní úřad rozhodl kompetentně o nároku soukromoprávním, tedy kdy vydal meritorní rozhodnutí. Procesní úprava těchto případů pak byla provedena zákonem č. 217/1925 Sb., jímž se provádí § 105 ústavní listiny.

Závěry, které již jednoznačně vyslovila doktrína (Hácha, Hoetzel, viz shora, shodně ve Slovníku veřejného práva čsl.), také dotvářela četná a stabilní judikatura. Např. ve věci Boh. A 3868/1924 vyložil NSS, že rozhodnutí generální paritní komise (správní úřad) o platnosti výpovědí zemědělského zaměstnance [§ 7 lit. a) nař. ministra pro Slovensko z 24. listopadu 1920 č. 75 Úředních novin] může nejvyšší správní soud přezkoumati co do kompetence této komise. V důvodech uvedl: „*Obsahem svým jest tento výrok rozhodnutím o soukromoprávním poměru služebním mezi stěžovatelem a zaměstnancem (...). Tato soukromoprávní povaha rozhodnutí v odpor vzatého vylučuje, aby nejvyšší správní soud mohl zákonnost jeho přezkoumati ve věci samé, neboť buď bylo ono rozhodnutí o nárocích soukromoprávních vydáno v mezích kompetence žalovaného úřadu, pak platí o něm předpis § 105 úst. listiny, dle něhož lze se proti rozhodnutí takovém dovolati nápravy pořadem práva, čímž vyloučena jest vzhledem na ustanovení § 3 lit. a) zák. o nejvyšším správním soudu příslušnost nejvyššího správního soudu, nebo překročil úřad meze své kompetence a pak nutno již z toho důvodu rozhodnutí jeho jako nezákonné zrušiti. Může tedy nejvyšší správní soud v tomto případě řešiti pouze otázku kompetence žalovaného úřadu.*“ Podobné nálezy jsou četné (Boh. A 6056/1926, Boh. A 9648/1932, Boh. A 10626/1933, Boh. A 11368/1934 aj.).

Ve věci Boh. A 7623/1928 soud vyslovil, že posoudit otázku, zda byl vyčerpán pořad správních instancí, které mají rozhodovat o nároku soukromého práva, může jen Nejvyšší správní soud: „*Než může-li strana dotčená ve svých právech rozhodnutím správního úřadu nastoupiti pořad práva soukromého teprve, když o vzneseném nároku rozhodla poslední přípustná stolice správní, má nesporně nárok na to, aby mohla vyčerpati opravné možnosti podle zák. přípustné, neboť jinak by pozbyla možnosti nastoupiti pořad práva, kdyby rozhodnutím správního úřadu její nárok buď zcela neb zčásti byl zamítnut. Přezkoumati pak, nebylo-li toto procesní právo strany rozhodnutím správního úřadu dotčeno, přísluší nejvyššímu správnímu soudu.*“ Obdobně Boh. A 7917/1929.

K tomu, že při odmítnutí správního úřadu o věci soukromého práva rozhodovat musí o této denegatio rozhodnout správní soud, se Nejvyšší správní soud vyslovil v Boh. A 11330/1934: Odepře-li rozhodčí komise rozhodovati o stížnosti závodního výboru do propuštění dělníků z důvodu, že jde o hromadné propouštění z příčin ležících mimo pracovní poměr, je stížnost na nejvyšší správní soud do tohoto výroku rozhodčí komise přípustna. V odůvodnění uvedl: „*Především musil nejvyšší správní soud zkoumati svou vlastní příslušnost. Judikatura zdejší setrvává dosud na právním názoru, že rozhodnutí rozhodčí komise, vydané o odporu závodního výboru, vzneseném podle § 3 lit. g) odst. 2 a násl. proti propuštění jednotlivých zaměstnanců, sluší považovati za rozhodnutí správního úřadu o nároku soukromoprávném. Oproti takovémuto rozhodnutí lze se však podle § 105 ústavní listiny a § 1 zák. č. 217/1925 Sb. dovolati nápravy pořadem práva, pročež je příslušnost nejvyššího správního soudu podle předpisu § 3 lit. a) zák. o nss vyloučena.*

I tedy bylo zkoumati, zdali nař. rozhodnutí rozhodčí komise sluší uznati za rozhodnutí správního úřadu o nároku soukromoprávním. (...) Nař. rozhodnutím bylo podání závodního výboru, označené jako stížnost, odmítnuto pro nepřípustnost. Je tedy otázka, zdali tento výrok lze uznati za rozhodnutí o nároku soukromoprávném. Než výrok tento již sám o sobě vyjadřuje, že rozhodčí komise odepřela zabývati se věcnými úvahami o „stížnosti“ závodního výboru. Z důvodů rozhodovacích je pak smysl tohoto odmítnutí zcela jasně poznatelný. Rozhodčí komise vycházela z předpokladu, že běží o hromadné propouštění zaměstnanců, a měla za to, že z této

příčiny není místa pro řízení, jež zákon ustanovil toliko pro případ propuštění jednotlivých zaměstnanců. Odepření žádaného rozhodnutí s takovýmto odůvodněním rovná se odmítnutí z důvodů nepřípustnosti nastoupeného pořadu právního a nemůže tedy býti považováno „za rozhodnutí o nároku soukromoprávním", zcela stejně jako za ně nemůže býti považováno odmítnutí pro nepříslušnost komise rozhodčí, jež nejvyšší správní soud již opětovně uznal za přípustný předmět své kognice (srov. zejména i stížností dovolaný nál. Boh. A 8623/1930).

Nejvyšší správní soud uznal proto i v dnešním sporu svoji příslušnost, a to tím spíše, že popření zdejší příslušnosti vylučovalo by vůbec jakékoliv soudcovské zkoumání závažných a také stížností před nejvyšším správním soudem vznesených otázek právních."

Obdobně též ve věci Boh. A. 11416/1934 vyložil Nejvyšší správní soud: „*Jednaje o této stížnosti musil se nss v prvé řadě zabývati návrhem zúčastněného závodního výboru, aby stížnost byla odmítnuta pro nepříslušnost nss. (...) Kompetence nss rozhodovati o tom, zda v daném případě byla žal. komise příslušna vydati nař. rozhodnutí, byla by podle § 3 lit a) zák. o nss vyloučena jedině tenkráte, kdyby k rozhodnutí této otázky – tj. k rozhodnutí judikátnímu, právní moci schopnému – byl povolán řádný soud. Příslušnost řádného soudu rozhodovati o soukromoprávních nárocích, o nichž podle zákonů o tom vydaných rozhodl již úřad správní, může se zakládati jedině na ustanovení § 105 úst. listiny. Podle tohoto ustanovení lze se však pořadem práva dovolávati nápravy pouze nápravy pouze ve výroku o takovýchto nárocích, tj. co do merita; předpisem tímto není však řádný soud zmocněn rozhodnutí správního úřadu přezkoumávati co do otázky jeho kompetence.*"

Shodně nebo podobně judikoval Nejvyšší správní soud v desítkách věcí (Boh. A 11172/1934, 11328/1934, 11578/1934, 12568/1936, 11415/1934, 11675/1935, 12316/1936, 12525/1936 a jiné).

Historický exkurs lze uzavřít shrnutím, že prvorepublikový Nejvyšší správní soud, jak ukázáno, zkoumal otázku příslušnosti správního orgánu i v těch případech, kdy správnímu orgánu příslušelo v meritu rozhodovat o nároku soukromoprávním a v případech, kdy správní orgán vůbec odmítl o soukromoprávním nároku rozhodnout. Jak už bylo uvedeno, současná právní úprava je přijata (a to záměrně) na zcela stejném konceptu jako stará úprava rakouská a úprava první Československé republiky.

Přes uvedené skutečnosti se však dosud současná judikatura Nejvyššího správního soudu (a krajských soudů ve správním soudnictví) prozatím od závěrů, které již v minulosti jednoznačně vyslovila doktrína a které také dotvářela četná a stabilní judikatura (viz shora) často odchyluje a vychází z různě zdůvodňované vadné teze, že je-li „hlavní" věc charakteru soukromoprávního, pak i veškerá procesní rozhodnutí jsou soukromoprávní také.

Tak ve věci Sb. NSS č. 44/2004: „*Jestliže předmětem správního řízení byl soukromoprávní nárok, rozhodne o něm k žalobě meritorně soud v občanském soudním řízení, nikoliv ve správním soudnictví [§ 68 písm. b) s. ř. s.]. To platí i tehdy, napadá-li žalobce v takové věci rozhodnutí správního orgánu o nepovolení obnovy správního řízení*". Podobně ve věci Sb. NSS č. 771/2006*: „Skutečnost, že samo napadené rozhodnutí odvolacího orgánu o řádném opravném prostředku ve správním řízení se zabývá pouze procesní otázkou (zde*

otázkou, zda byl řádný opravný prostředek přípustný), nemění nic na tom, že ve věci rozhodování o vlastnictví k nemovitostem podle § 9 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, jako věci soukromoprávní nelze rozhodnutí správního orgánu ani ve vztahu k této otázce přezkoumávat podle soudního řádu správního. Tuto otázku lze posoudit v civilním řízení soudním podle části páté občanského soudního řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2003.“

Toto odchylné nazírání však není důvodné ani správné.

Reforma správního soudnictví účinná od 1. 1. 2003 byla doplněna i o již popsaný princip vydělení věcí soukromého práva z procesu vedeného u správních soudů; tento princip přitom od likvidace správního soudnictví v roce 1952 v právním řádu zakotven nebyl a opomenut zůstal i při obnovení správního soudnictví v roce 1991.

K jeho správnému uchopení si je třeba uvědomit, že stav, kdy ve správním soudnictví byla přezkoumávána i rozhodnutí ve věcech práva soukromého, byl dlouhodobě pociťován jako deficit, neboť jen díky tomu, že zákonodárce (často jen z ryze praktických důvodů) svěřil rozhodování sporů o soukromé právo správním orgánům, přicházel účastník takového sporu zcela o možnost dosáhnout toho, aby o věci samé jednal soud, který by s konečnou platností rozhodl o jeho soukromém právu nebo povinnosti.

Soud ve správním soudnictví totiž přezkoumával toliko zákonnost rozhodnutí správního orgánu a napadené rozhodnutí mohl jen zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení znovu jen ke správnímu orgánu; tak tomu je ostatně i dnes, protože taková je sama vlastní podstata soudní kontroly veřejné správy. Pak ale strana soukromého sporu, o němž by nebýt svěření takového sporu do pravomoci správního orgánu – jinak rozhodoval soud v občanském soudním řízení (§ 7 odst. 1 o. s. ř.), byla zbavena možnosti domoci se toho, aby o právu samém - a nikoli jen o zákonnosti rozhodnutí orgánu exekutivy rozhodl nezávislý soud.

Pouhé zavedení principu plné jurisdikce, možnosti dokazování před správními soudy, možnosti zavázat správní orgán při zrušení rozhodnutí názorem soudu netoliko na otázky právní, ale i na otázky skutkové atd. by k odstranění popsaného nedostatku nestačilo.

Smyslem nové úpravy tedy bylo mj. dosáhnout toho, aby poté, co správní orgán v rámci své zákonné kompetence rozhodl věc soukromoprávní, měl ten, kdo takové rozhodnutí vnímá jako újmu na svém právu, možnost obrátit se na soud rozhodující ve věcech občanskoprávních, který pak rozhoduje znovu o věci samé v řízení upraveném novou částí pátou občanského soudního řádu.

Pravomoc soudů v občanském soudním řízení je pro tyto věci založena v § 7 odst. 2 o. s. ř., který stanoví, že spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a z obchodních vztahů, o nichž podle zákona rozhodly jiné orgány než soudy, projednávají a rozhodují soudy v občanském soudním řízení za podmínek uvedených v části páté o. s. ř.

Základním obecným ustanovením části páté o. s. ř. je § 244, který určuje podmínky, za nichž může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení; tedy v případě, kdy **1. správní orgán rozhodl podle zvláštního zákona o sporu nebo o jiné právní věci, který vyplývá z občanskoprávních, pracovních, rodinných a z obchodních vztahů, a 2. rozhodnutí správního orgánu nabylo právní moci.**

Rozhodující je v souvislosti s posuzovanou věcí zejména uchopení podmínky první; totiž zodpovězení otázky, co je to *„rozhodnutí o sporu nebo o jiné právní věci vyplývající ze soukromoprávních vztahů“* a zda to je např. i případ, kdy správní orgán z procesních důvodů zastaví řízení ve věci, která před něj patří (pro neodstranění nedostatků návrhu) a záležitostí se věcně vůbec nezabývá, resp. kdy rozhodne o tom, že určitý subjekt není účastníkem daného řízení.

Z textace § 244 o. s. ř. plyne, že soud znovu projedná tutéž věc *(„spor nebo jinou právní věc vyplývající ze soukromoprávních vztahů“);* v posuzovaném případě by pak proto soud nerozhodoval o otázce vlastního restitučního nároku, ale musel by rozhodnout pouze o tom, zda mělo či nemělo proběhnout správní řízení ve vztahu k žalobci. K tomu, aby si soud za daných okolností k rozhodnutí mohl předsevzít rozhodnutí věci in merito, by chyběla podmínka vymezená v § 244 o. s. ř., tj. že správní orgán o sporu (in merito) již rozhodl.
V této souvislosti je třeba připomenout i smysl zákonné úpravy: převedení soukromoprávních věcí do jurisdikce správních orgánů zákony provádějí mimo jiné i proto, aby obecné soudy byly odbřemeněny od rozhodování věcí rutinních či naopak úzce specializovaných. Ke zmaření tohoto záměru by pak stačilo, aby se správní orgán jednoduše odmítl věcí zabývat, a to buď zcela nebo nap. ve vztahu ke konkrétním subjektům tvrdícímu, že je účastníkem řízení. Při chápání takového odmítnutí pravomoci jako věci „soukromoprávní“ by byla založena pravomoc civilního soudu věc vyřešit meritorně, a to i za situace, kdy řízení o věci samé před správním orgánem zatím vůbec neproběhlo. I z tohoto důvodu takové denegatio správní jurisdikce patří před správní soud, který má posoudit jeho zákonnost.

Zvláštní senát proto za správný považuje závěr, že pravomoc soudu v občanském soudním řízení bude založena až tehdy, kdy správní orgán rozhodne věcně o sporu nebo o jiné právní věci vyplývající ze soukromoprávních vztahů, tj. zjistí, co je právem, nebo toto právo založí. To odpovídá smyslu zákonné úpravy a nezpochybněnému trendu dřívější doktríny a judikatury (obdobně srovnej např. usnesení zvláštního senátu ze dne 20. 9. 2007, čj. Konf 22/2006 - 8). Konkretizováno na posuzovanou věc to tedy znamená, že rozhodnutí Ministerstva zemědělství České republiky, Pozemkového úřadu Zlín, resp. Ministerstva zemědělství České republiky, Ústředního pozemkového úřadu, jimiž bylo určeno, že obchodní společnost SPUR a. s. není účastníkem řízení o zmiňovaném restitučním nároku, takže ve vztahu k tomuto subjektu se fakticky odmítly věcí zabývat, by měl přezkoumat správní, nikoli civilní soud.

Vzhledem k výše uvedenému zvláštní senát vyslovil podle ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb., že rozhodovat o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Ústředního pozemkového úřadu, o restitučním nároku (resp. o otázce účastenství ve správním řízení), náleží soudu ve správním soudnictví.

Zvláštní senát zruší v souladu s § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. března 2006, čj. 7 Ca 12/2006 - 57.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále bude Městský soud v Praze pokračovat v původním řízení o podané žalobě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 3. listopadu 2009

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu